

Licurici pentru cei mari, și pentru cei mici

Se știe că cei mici alcătuiesc publicul cel mai pretențios și, totodată, cel mai spectaculos, în măsură să sancționeze masca dacă purtătorul nu și-o asumă. Regizorul Cătălin Naum încearcă să ajungă la sufletul acestora punând în scenă o poveste al cărei autor e un tânăr actor – Eugen Drăghin. Piesa *Animalele minciunii* se numește în spectacol *Licuriciul* și a fost montată în condiții destul de impropii într-o sală din Atheneul focșenean. Există două grile de percepție a mesajului: pentru cei maturi, spectacolul este o provocare, o parabolă, pentru cei mici – o povestioară cu tâlc, chiar fabulă. Un băiețel – *Andrei* (Adrian Racheru) sparge geamul unui zoomagazin, supărându-l pe proprietarul acestuia (Sorin Frâncu). Seara, băiețelul primește de la bunica sa (Paula Grosu) un licurici cumpărat de la același magazin, înainte ca animalele să evadeze. Băiatul primește licuriciul, spunând o minciună: neagă că el ar fi spart geamul. Licuriciul îi era destinat să-l călăuzească în noapte și-l va călăuzi în vis. Apar în vis corbii, interpretați de Adrian Rădulescu și Dan Bogdan Podariu – cum ar veni, conștiința roasă de remușcări – apar animalele, reprezentând fiecare un viciu sau slăbiciune din propriul subconștient. *Măgarul* (George Rusu) este aici încăpățănarea, *purcelul* (Olimpia

Paula Grosu
și
Adrian Racheru

Săpunaru) – lăcomia, *maimuța* (Valentin Cotigă) – mândria, *vulpea* (Adina Andrei) – vicienia, *iepurele* (Mihail Spiridonescu) – frica. În drumul lor, căutând adevărul, animalele se poticnesc pe rând, datorită metehnelor pe care le întrupau și se vor despărți, unul câte unul, de bestiarul ce-l însoțea pe băiat. Acesta trebuie să înțeleagă că adevărul se caută întotdeauna singur și că minciuna descătușează fiare. La ilustrarea acestui mesaj contribuie foarte mult muzica lui Iosif Herțea – percuția, tobele și clopoțeii au darul de a-i încânta pe copii, ca și mișcarea scenică semnată de Dragoș Bucur și scenografia Andreei Bucur. Animalele sunt foarte bine puse în lumină în ciuda grabei lor de a defila, în schimb, copilul și licuriciul sunt prea estompați. Copiii au participare activă la acest spectacol, oferă soluții, se implică, râd, îl însoțesc pe erou în căutarea adevărului, dar „ce-i

acela un licurici?” întrebă un micuț, „stai că apare acum”, „ăla-i un laser, nu un licurici”, pune lucrurile la punct cel ce întrebuse. Ar mai fi ceva de spus despre acest grup de actori, admirabil încheșat, conferind spectacolelor în care joacă – coeziune și omogenitate. Regizorul Cătălin Naum, cu talentul său de pedagog și cu capacitatea sa cunoscută de a intui actorii înzestrați, îi valorifică și în acest spectacol ca și în *O noapte furtunoasă* de la același teatru.

Teatrul Municipal Focșani – Licuriciul de Eugen Drăghin. Regia: Cătălin Naum. Muzica: Iosif Herțea. Mișcarea scenică: Dragoș Bucur. Scenografia: Andreea Bucur. Lumini și sonorizare: Florin Rojoz. Cu: Adrian Racheru, Paula Grosu, Sorin Frâncu, Adrian Rădulescu, Dan Bogdan Podariu, George Rusu, Olimpia Săpunaru, Valentin Cotigă, Adina Andrei, Mihail Spiridonescu ș.a. Data premierii: 13 martie 2000.